

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

Michał Serzycki

Warszawa, dnia 13 października 2009 r.

DOLiS/DEC-1010/09

dot. DOLiS-440-487/09

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 12 pkt 2, art. 22, w związku z art. 29 ust. 2 oraz art. 30 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (t.j.: Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana **T** na odmowę udostępnienia mu przez Zakład Usług Komunalnych danych dotyczących Pana **L**,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana **T** (zwanego dalej również Skarżącym) na odmowę udostępnienia mu przez Zakład Usług Komunalnych (zwany dalej również Zakładem) danych dotyczących Pana **L**.

W swoim piśmie Skarżący wskazał, że Zakład odmówił mu udostępnienia adresu zamieszkania Pana **L** (kolegi z lat szkolnych), z którym uczęszczał do klasy. Skarżący oświadczył, że „uzyskanie adresu mojego przyjaciela, z którym utraciłem kontakt, będzie mi służył wyłącznie do odnowienia mojej znajomości”.

W toku postępowania przeprowadzonego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił następujący stan faktyczny:

- 1) Zakład jako następca prawny „zakładu, w którym Pan **L** pracował” przetwarza jego dane osobowe zwarte w dokumentacji pracowniczej,
- 2) Skarżący zwrócił się pismem z dnia 26 marca 2009 r. do Zakładu z prośbą o udostępnienie mu adresu zamieszkania Pana **L** celem odnowienia przyjaźni,
- 3) Zakład odmówił Skarżącemu udostępnienia danych osobowych Pana **L** argumentując swoją decyzję brakiem jego zgody na takie działanie Zakładu,

4) Zakład nie zwracał się do Pana **L** z zapytaniem czy wyraża on zgodę na udostępnienie jego danych osobowych Skarżącemu.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926 ze zm.) zwanej dalej ustawą, dane osobowe z wyłączeniem danych, o których mowa w art. 27 ust. 1, mogą być udostępnione w celach innych niż włączenie do zbioru, innym osobom i podmiotom niż wymienione w ust. 1, jeżeli w sposób wiarygodny uzasadnią potrzebę posiadania tych danych, a ich udostępnienie nie naruszy praw i wolności osób, których dane dotyczą. Zgodnie natomiast z art. 30 pkt 4 ustawy, administrator danych odmawia udostępnienia danych osobowych ze zbioru danych podmiotom i osobom innym niż wymienione w art. 29 ust. 1, jeżeli spowodowałoby to istotne naruszenie dóbr osobistych osób, których dane dotyczą, lub innych osób.

W ocenie Generalnego Inspektora Skarżący nie legitymuje się żadną przesłanką, która przemawiałaby za nakazaniem Zakładowi udostępnienia Skarżącemu żądanych przez niego informacji. Twierdzenie Skarżącego, że jest on kolegą Pana **L** z lat szkolnych nie świadczy, że jest on podmiotem posiadającym uprawnienie do pozyskiwania informacji o koledze. Zaznaczyć należy, że ewentualne udostępnienie danych Pana **L** osobie nieuprawnionej mogłoby spowodować istotne naruszenie jego dóbr osobistych, a w szczególności jego prawa do prywatności. Stosownie do brzmienia art. 23 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r., nr 16, poz. 93 z późn. zm.) dobra osobiste człowieka takie jak zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Istnienie prawa do prywatności, jako dobra prawnie chronionego nie budzi wątpliwości w orzecznictwie ani doktrynie. Jak stwierdził Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 24 czerwca 1997 r. (sygnatura: K. 21/96), koncepcja prawa do prywatności opiera się na zasadach i regułach odnoszących się do: „różnych sfer życia jednostki, a ich wspólnym mianownikiem jest przyznanie jednostce prawa „*do życia własnym życiem, układanym według własnej woli z ograniczeniem do niezbędnego minimum wszelkiej ingerencji zewnętrznej*. [A. Kopff, Koncepcje prawa do intymności i prywatności życia. Zagadnienia konstrukcyjne, Studia Cywilistyczne, t. XX/1972]. (...) Tak rozumiana prywatność odnosi się przede wszystkim do życia osobistego, rodzinnego i towarzyskiego i czasem jest określana jako „*prawo do pozostawienia w spokoju*”. [zob. W. Sokolewicz, Prawo do prywatności [w:] Prawa człowieka w Stanach Zjednoczonych, Warszawa 1985, str. 252] (...) Na ogół przyjmuje się, że prywatność odnosi się też do sfery informacji dotyczącej danej osoby i gwarantuje m. in. pewien stan niezależności, w ramach którego, jednostka może decydować o zakresie i zasięgu udostępniania i komunikowania innym osobom informacji o swoim życiu.(...)”.

W ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych okoliczność, iż Skarżący jest kolegą Pana **L** z lat szkolnych nie przemawia za udostępnieniem mu żądanych danych, gdyż

czyn taki stanowiłby nieuzasadnioną ingerencję w sferę życia prywatnego Pana **L**, a tym samym naruszałby jego prawa i wolności.

Zaznaczyć również należy, że ewentualne udostępnienie przez Zakład danych osobowych Pana **L** osobie do tego nieupoważnionej mogłoby narazić ten podmiot na konsekwencje karne przewidziane w art. 51 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych.

W konsekwencji, działania Zakładu odpowiadały wymogom wynikającym z ustawy o ochronie danych osobowych – realizowane były bowiem na warunkach określonych w jej przepisach.

W stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w wstępie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz.926 z późn. zm.) i art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), strona niezadowolona z niniejszej decyzji, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, może zwrócić się do Generalnego Inspektora Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.